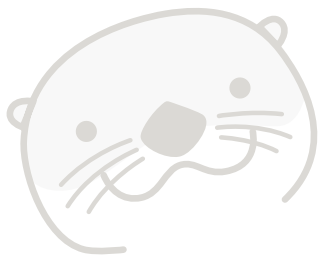

เขาคือบรรพบุรุษน้อยของผม

小祖宗

1

กดจออ่าน

睡芒

ซุยหมาง

เขียน

More Chinese

แปล

Lilac

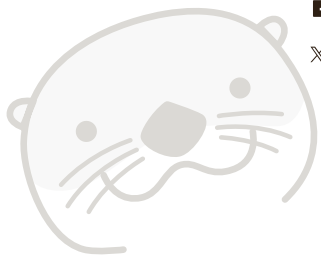
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✕ @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สนิมก้างอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ 📘 amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อรักใคร่สักคน คุณคลั่งรักมากแค่ไหนคะ บางคนอาจจะรักจนยอมทุกสิ่งทุกอย่าง ยอมเป็นคนที่ถูกตีโดยไม่มีเหตุผล อยากจะประเคนทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ให้ เช่นเดียวกับ ‘เฉาเฟิง’ ที่รัก ‘ตัวนอวีเซ่อ’ จนหมดใจ ซ้ำยังเจอบนไปด้วยความรู้สึกสำนึกในบุญคุณ จึงเทิดทูนเขาเอาไว้เหนือทุกสิ่งราวกับเป็นบรรพบุรุษน้อยของเขาเลยทีเดียว

จากความสัมพันธ์แบบพี่เลี้ยงเด็กเพราะได้พ่อของเขาอุปการะกับคุณชายตัวร้าย อาจจะทำให้เราสงสัยว่าเฉาเฟิงที่โดนกระทำ พร้อมกับหมั่นไส้คุณชายตัวนอวีเซ่อแต่ใจจนเหลือรับ แต่อยากให้คุณลองเปิดใจให้น้องสักนิด แล้วจะรู้ว่าเบื้องหลังของน้องก็มีมุมน่ารัก ๆ และน่าสงสารเช่นกันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

unk

1

ฉันไม่ใช่ชอกานนะ

***

เจาเฟิง สะพายกระเป๋าหลายทหารสีจางเดินออกจากสถานีรถไฟที่แอสแนอ์ด พร้อมแบกถุงกระสอบลายรุ้งกับถังพลาสติกซึ่งเป็นสินค้าพื้นเมือง เม็ดเห็้อ เป็นประกายใสหยดลงมาจากใบหน้าที่โดนแดดเผา เนื่องจากเขาคุ่นเคยกับการทำไร่ ผ่าฟัน และล่าสัตว์มาตั้งแต่เด็ก จึงมีพละกำลังเหลือล้น แม้จะถือของเยอะขนาดนี้ก็ยังไม่รู้สึกหนักอะไร เจาเฟิงเดินออกจากสถานีรถไฟพร้อมกับผู้คนที่เบียดเสียดยัดเยียด ก่อนลอดผ่านอุโมงค์ใต้ดินแล้วขึ้นมาด้านบน

เมื่อขึ้นมาก็พบกับแสงแดดที่ส่องสว่างตรงประตูทางออก เจาเฟิง ยกแขนกำยาล่าสัตว์ขึ้นปิดเหงื่อ ดวงตาดำขลับมองไปยังดวงอาทิตย์ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้เข้าเมือง

ตรงปากประตูทางออกจากสถานีรถไฟคลาล่าไปด้วยผู้คนที่ยืนถือป้ายชื่อเพื่อมารับคน เจาเฟิงวางกระเป๋าเป้ลงบนพื้นก่อนมองไปรอบๆ คุณป้าคนหนึ่งพลันยื่นนามบัตรมาให้ “พี่ชาย ห้องพักร่วมนวนเอาไหมจ๊ะ”

เขาโบกมือปฏิเสธด้วยท่าทางอึดอัดใจ แต่คุณป้าก็ยังคงตามเข้าชู้ก่อนเล่นหูเล่นตาแล้วบอกว่ามีสาวงามเป็นเพื่อน หน้าที่เต็มไปด้วยเห็้อของเจาเฟิงจึงเริ่มแดงก่ำอย่างไม่เป็นตัวของตัวเองพลางส่ายหน้าเป็นพัลวันขณะนั้นเอง เขาพลันมองเห็นชายหนุ่มรูปร่างผอมคนหนึ่งในกลุ่มคนฝ่ายตรงข้ามสวมสูท ใส่แว่นตา สวมรองเท้าหนัง และผูกเนกไท ท่าทางสะอาดสะอ้าน มองดูแล้วน่าจะเป็นคนจากแควดวงสังคมชั้นสูง

ชายหนุ่มคนนั้นชูกระดาษในมือขึ้น บนกระดาษเขียนคำสองคำไว้ว่า “เฉาเฟิง”

ในที่สุดก็เจอคนแล้ว เฉาเฟิงถึงโลดใจ เขาสาวเท้าไปหยุดยืนอยู่ตรงเบื้องหน้าชายหนุ่มคนนั้นอย่างกังวล “คุณตัวนครีบ...เอ่อ สวัสดีครับ”

เขาข้อมคำคำนี้ตอนอยู่บนรถไฟมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน แต่ทำอย่างไรก็พูดไม่ชัดสักที เพราะติดสำเนียงท้องถิ่น เขาเขียนตัวอักษรจีนได้เยอะมาก แต่ราวกับขาดพรสวรรค์ทางการเรียนเสียงภาษา พูดอย่างไรก็พูดได้ไม่ดีสักที

เสี่ยวจางเอารูปถ่ายขึ้นมาเทียบ ผิวคล้ำ ฟันขาว หน้าตาหล่อเหลา ผมหยักศกธรรมชาติ ใส่เสื้อสีเขียวขี้ม้า กางเกงขา กว้างสีเขียว การแต่งกายแบบนี้ มองแค่แวบเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นชนกลุ่มน้อยที่มาจากหมู่บ้านชนบท

“คุณคือเฉาเฟิงใช่ไหม” คิดไม่ถึงว่าเขาจะสูงขนาดนี้ ทำให้เสี่ยวจางถึงกับต้องเงยหน้ามอง

“ใช่ครับ” เฉาเฟิงวางของลงบนพื้นอย่างกระสับกระส่าย แล้วชี้ตื้นหือที่ฝ่ามือ ก่อนพูดต่อ “ผมชื่อเฉาเฟิง...สวัสดีครับ คุณตัวนครีบ”

“ผมคือคนขับรถของผู้จัดการตัวนครีบ แซ่จาง คุณตัวนครีบกำลังประชุมอยู่เลยให้ผมมารับคุณ” เสี่ยวจางใช้ปลายเท้าชี้เยื้องกระสอบปลายรุ่งพลางมองถึงพลาสติกอย่างดูแคลน “คุณเอาของมาเยอะขนาดนี้เลยหรอ”

“ของพวกนี้เป็นของฝากจากบ้านเกิดของผมเองครับ” พอเฉาเฟิงรู้ว่าคนคนนั้นไม่ใช่ตัวนครีบที่อุปการะตนมาโดยตลอด ก็ลังเลครู่หนึ่ง ก่อนเรียกเขาว่า “พี่จาง”

เสี่ยวจางฟังพอใจกับคำเรียกนี้มาก จึงเอ่ยปากถาม “ทำไมถึงมาสายขนาดนี้ล่ะ” ตอนแรกเขาอยากช่วยเฉาเฟิงถือของ แต่พอเห็นว่าเขาเหวี่ยงออกท่วมตัว กระเป๋าเบ็กก็ทั้งสกรกทั้งขาด จึงเลือกที่จะไม่ช่วย

“ขอโทษครับ พอดีผมหาที่อยู่ไม่เจอ เลยหลงทางนิดหน่อย” เฉาเฟิงก้มศีรษะเพื่อขอโทษ จนเหวี่ยงหดยดลงบนพื้น

เมืองใหญ่ที่สุดที่เขาเคยไปก็คือตัวอำเภอ เฉาเฟิงไม่เคยเข้าเมืองหลินโจวที่ทันสมัยอย่างนี้มาก่อน

เสี่ยวจางเปิดท้ายรถเพื่อให้เขาเอาของใส่ไว้ด้านหลัง แล้วพูดอย่างสุภาพว่า “โรงเรียนของนายน้อยใกล้เลิกแล้ว ผมยังต้องไปรับเขาที่โรงเรียน กระเป๋าของคุณก็...” เสี่ยวจางผายมือเพื่อบอกเป็นนัยๆ ว่าให้เขาเอาสัมภาระไปใส่ไว้ที่ท้ายรถ

หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง เจาเฟิงก็เอาสัมภาระไปใส่ท้ายรถ เขามองประกายสีดำนวาววาวของรถยนต์ที่สะท้อนแสงราวกับกระจก ดูมีสไตล์มาก

เสี่ยวจางเปิดประตูแล้วขึ้นรถ ปกติเขาจะเปิดประตูให้ตัวนชูหมิน ตัวนอวีเชอ และเพื่อนนักเรียนของตัวนอวีเชอ แต่เจาเฟิงคนนี้ยังไม่คู่ควร

เจาเฟิงยืนนิ่งอยู่ข้างรถ เขาไม่เคยนั่งรถแบบนี้มาก่อน เพราะกลัวทำรถเลอะจึงไม่กล้าแม้แต่จะใช้มือสัมผัส ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องให้ขึ้นไปนั่งเลย

เสี่ยวจางลดกระจกลง แล้วพูดแกมหัวเราะเยาะว่า “มัวแต่ทำอะไรไม่รีบขึ้นรถสิ!”

“ครับ ได้ครับ” เจาเฟิงรีบทำตามด้วยความกระตือรือร้น ก่อขึ้นไปนั่งตัวแข็งทื่อ บนรถเปิดแอร์เย็นฉ่ำ ทำให้คนนั่งรู้สึกสบายมาก ทว่าเขากลับไม่กล้าฟังเบาะที่นำมาจากหนังแท้ เพราะกลัวว่าหนังที่สัมผัสแล้วจะทำให้เบาะเปื้อน จึงนั่งหลังตรงแหงนหัว จนศีรษะติดกับหลังคารถ ไม่กล้าขยับเลยสักนิด

เสี่ยวจางพินิจท่าทางของเขาผ่านกระจกมองหลัง

เจาเฟิงคือคนชนบทอย่างแท้จริง ออกมาจากป่าเขา มอมแมมจนไม่สามารถมอมแมมมากกว่านี้ได้อีกแล้ว ผิวคล้ำ เขาตั้งหน้าตั้งตามองออกไปนอกกระจกราวกับไม่เคยเห็นตึกกระจฟ้าบนถนนที่สวยงามแบบนี้มาก่อน ในแวตตาเขาจึงเต็มไปด้วยประกายเจิดจ้า

ตัวนชูหมินเคยอุปการะนักเรียนมาไม่น้อย

เขาเป็นผู้จัดการของธนาคารกวางชางสาขาเมืองหลินโจว ปัจจุบันสถาบันทางการเงินกำลังตอบรับคำขอของเมืองบน ด้วยการหาวิธีช่วยเหลือผู้ที่ขาดสภาพคล่องทางการเงิน ในบรรดาเด็กนักเรียนยากจนที่ตัวนชูหมินเคยอุปการะ ได้ยินว่าเจาเฟิงเป็นคนที่มีผลการเรียนดีที่สุดในชั้นเรียน เขายังเขียนจดหมายมาขอบคุณตัวนชูหมินทุกปีด้วย

ไม่รู้วารู้ไ้เพียงสาจริง ๆ หรือมีแผนการในใจกันแน่
เลี้ยวจางมองดวงตาสีดำของเขา ทันใดนั้นโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาครีบสาย
“ครับผู้จัดการตัวน”

เฉาเฟิงที่นั่งอยู่บนเบาะหลังยึดตัวขึ้นทันที

“ครับ ใช่ครับ รับแล้วครับ...” มือของเลี้ยวจางบังคับพวงมาลัยรถ
“ตอนนี้กำลังขับรถไปรับนายน้อยเลี้ยวเซ่อที่โรงเรียนครับ”

ตัวนชูหมินพูด “โรงเรียนบอกว่าเลี้ยวเซ่อไม่ได้เข้าร่วมการตรวจสอบสุขภาพ
และฉีดวัคซีน ตอนเช้าเช็กชื่อก็ไม่มีคนขานตอบ ตอนนีครูกำลังตามหาตัว
ไปทั่ว”

เลี้ยวจางตกใจจนอ้าปากค้าง

บรรพบุรุษน้อยท่านนี้อยู่ต่างประเทศจนเคยตัวจริง ๆ เมื่อสองวันก่อน
ก็ขาดฝึกทหาร นี่เพิ่งเปิดเรียนได้แค่วันก็โดดเรียนเสียแล้ว

ตัวนชูหมินพูดด้วยความโมโห “โธ่ไปก็ไม่มีรับ! ฉันคิดว่าเขาน่าจะอยู่
ที่ร้านอินเทอร์เน็ตใกล้ ๆ นี่แหละ นายลองไปตามหาดูก่อน ถ้าหาไม่เจอฉัน
ค่อยโทรไปที่สถานีตำรวจ”

พอขับรถมาถึงโรงเรียน เลี้ยวจางก็จอดรถแล้วดับเครื่องยนต์ก่อน
มองไปที่เฉาเฟิง

เฉาเฟิงเกาหัวแกรก ๆ “พี่จาง ผมไปหา กับพี่ดีกว่า”

“ช่างเถอะ คุณไม่รู้จักนายน้อย...”

“ผมวิ่งเร็วนะ สองคนช่วยกันหาจะได้เร็วขึ้น”

เลี้ยวจางลังเลอยู่สักพัก พอเห็นท่าทางยื่นกรานของเขา จึงพูดว่า
“ฉันผมจะให้คุณดูรูปนายน้อย เขาดูดีและขาวมาก ต่อให้อยู่ท่ามกลางกลุ่มคน
ก็จะสังเกตเห็นได้ในทันที สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเซนติเมตร” เขาทำท่า
ว่าสูงประมาณไหนพลางเปิดโทรศัพท์ด้วยอีกมือ จนเจอรูปตัวนอวีเซ่อที่
พันผ้าพันคอสีแดงสมัยเรียนชั้นมัธยมต้น

เฉาเฟิงตั้งใจดูรูปถ่าย เหมือนที่พี่คนขับรถบอก นายน้อยคนนี้นี่หน้าตาดี
มากจริง ๆ หน้าตาตรงมาวากับหลุดมาจากภาพวาด เวลายิ้มเผยให้เห็นลักยิ้ม
แม้จะยังไม่โตเป็นหนุ่ม แต่ก็สามารถจินตนาการได้แล้วว่า เขาจะเป็นที่นิยม

ขนาดใหญ่เมื่อโตขึ้น

ทั้งสองคนเข้าไปในร้านอินเทอร์เน็ต เลี้ยวจางถามผู้ดูแลร้านอินเทอร์เน็ตว่า “เห็นนักเรียนโรงเรียน EFLS¹ บ้างไหม”

ผู้ดูแลร้านอุยเปลือกเมล็ดแดงโมแล้วพูดอย่างเกียจคร้านว่า “คอมพิวเตอร์มีตั้งหลายเครื่อง ก็หาเองสิ”

ในร้านอินเทอร์เน็ตมีคอมพิวเตอร์มากกว่าหนึ่งร้อยเครื่อง โดยมีผ้าม่านสีดำปกปิดมิดชิดจนดูมืดสลัว แถมยังมีกลิ่นบุหรี่อบอวลไปทั่วบริเวณ คนจำนวนไม่น้อยที่มาใช้งานดูเหมือนจะยังไม่บรรลุนิติภาวะ บางคนยังใส่ชุดนักเรียนด้วยซ้ำ

เฉาเฟิงก็ชอบไปร้านอินเทอร์เน็ตเหมือนกัน แต่ร้านอินเทอร์เน็ตเถื่อนที่อำเภอของเขาเป็นร้านเล็กๆ ที่คิดแค่ชั่วโมงละหนึ่งหยวน ในร้านมีคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในโหมตสลีปส่งเสียงหึ่งๆ เบียดเสียดกันอยู่สิบเครื่อง บรรยากาศชวนคลื่นเหียน

เลี้ยวจางพูด “คุณหาทางนี้ ผมหาทางนั้น ดูแค่คนที่ใส่ชุดนักเรียนสีน้ำเงินนะ”

ทั้งสองคนวนหาไปแล้วรอบหนึ่งก็ยังไม่เจอ จึงไปหาที่ร้านอินเทอร์เน็ตอีกที่ แต่ก็ยังไม่เจอ

เลี้ยวจางเริ่มกังวล จึงเขียนเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองให้เฉาเฟิง “พวกเราแยกกันหาเถอะ คุณอย่าหลงล่ะ ถ้าเจอนายน้อยแล้ว ให้โทร.หาผมเลยนะ”

เลี้ยวจางไปที่ร้านอินเทอร์เน็ตอีกร้าน ส่วนเฉาเฟิงก็มุ่งหน้าไปทางประตูโรงเรียน ตรงข้ามโรงเรียนมีร้านเครื่องเขียนเปิดติดกันหลายร้าน และด้านข้างมีร้านก๋วยเตี๋ยว ร้านอาหารเช้า ร้านชาวม...กลิ่นหอมโชยมาปะทะจมูก

วันนี้เด็กนักเรียนโรงเรียน EFLS จะเลิกเรียนตอนช่วงบ่าย จึงมีนักเรียนในชุดยูนิฟอร์มกรุกันออกมาเป็นกลุ่มๆ

นักเรียนเยอะขนาดนี้ ทำเฉาเฟิงตาลายไปชั่วครู่ ขณะเดียวกันก็รู้สึก

¹ Experimental Foreign Languages School คือโรงเรียนที่ทดลองสอนด้วยภาษาต่างประเทศ

แปลกแยกอย่างรุนแรง ตอนมาเขาใส่เสื้อและกางเกงที่ซักจนสะอาด แม้แต่เล็บเท่ากับสันเท้าก็ขัดมาอย่างดี แต่อัดอยู่ในรถไฟที่ร้อนจนเหงื่อไหลไคลย้อย นานสามสิบชั่วโมง แคมยั้งไม่ได้อาบน้ำ ร่างกายจึงมีแต่กลิ่นอะไรมากี่ไม่รู้

เขาไม่ได้สายตาสั้น จึงสามารถมองเห็นได้ไกล ช่วงเปิดเทอมทำให้มีนักเรียนมากมายในร้านเครื่องเขียน เจาเพิ่งเดินเข้าไปดูในร้านแห่งหนึ่ง แต่เจ้าแก็กลับมองเขาอย่างระแวงระวังทันที ทำเหมือนเขาเป็นโจรอย่างไรอย่างนั้น และถามเขาว่าต้องการจะซื้ออะไร

“ผม...แค่เดินดูของเฉย ๆ ครับ” เจาเพิ่งมองชั้นวางซึ่งเต็มไปด้วยสมุดบันทึกหลากหลายยี่ห้อ กระเป๋าเครื่องเขียน ปากกา และของเล่น ล้วนแล้วแต่มีลวดลายสวยงามที่เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน ดูทันสมัยมาก นักเรียนหลายคนกำลังถกกันว่าอันไหนสวยกว่า

ก่อนจะมาที่นี่ เขารู้ว่าคุณตัวนี้มีลูกชายหนึ่งคน อายุน้อยกว่าตัวเองไม่กี่ปี ดังนั้นเจาเพิ่งจึงเตรียมของขวัญมาให้เขาเป็นพิเศษ

แต่พอเข้ามาในร้านเครื่องเขียนแห่งนี้ เขาก็ตระหนักได้ทันทีว่าไม่อาจมอบของขวัญที่ตัวเองเตรียมมา น้องชายคงไม่ชอบมัน สายตาของเขาเลื่อนจากเครื่องเขียนและของเล่นที่เป็นประกายเหล่านั้นไปยังตู้แช่ ในนั้นมีเครื่องดื่มที่เขาไม่เคยเห็นและไม่เคยลิ้มลองมากมาย เขาเลิขริมฝีปากที่แห้งแตก และเห็นนักเรียนคนหนึ่งหยิบน้ำส้มออกมาจากในนั้น แล้วส่งเงินให้เจ้าแก็สามหยวน

เจาเพิ่งอดทนต่อความกระหายนั้น

ช่วงเวลาหลังเลิกเรียนมีคนมากมายพอ ๆ กับตอนที่เขาลงจากรถไฟ ทว่านักเรียนเหล่านั้นต่างพากันถอยห่างจากเจาเพียงอย่างระมัดระวังโดยมีได้ันดหมาย ความรู้สึกต่ำต้อยทำให้เขารับรู้ความนัยที่ซ่อนอยู่ในแววตาเหล่านั้น ได้อย่างรวดเร็ว...นั่นคือสายตาที่เขามองหนูสกปรกในท่อน้ำทิ้ง

เจ้าแก็เห็นว่าเขาส่งผลกระทบต่อการค้าขายของตน จึงรีบโบกมือไล่ทันที “ไป ๆ ๆ! ไม่ซื้อก็อย่ามาขัดขวางการทำมาหากินของฉัน”

เจาเพิ่งตอบอย่างอับอายเกินจะบรรยายทันที “ขอโทษครับ”

พอออกจากร้านเครื่องเขียน เขาก็ไปตามหาที่ร้านอื่นต่อ ตามหา

อย่างละเอียดและค้นหาไปตามถนนเส้นนั้นเป็นเวลานาน ตอนที่เดินผ่านร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดที่เซ็งกัฟี่เท่านั้นที

วัยรุ่นหน้าตาดียืนพิงเคาน์เตอร์สั่งอาหาร เขามีผมสีด้าอ่อนนุ่มที่เผยให้เห็นใบหู สวมกางเกงขายาวกับถุงเท้าสีขาวสะอาด และรองเท้าแบรนด้นเมพพองงานย่นไอศกรีมโคนให้ เขาก็ยิ้มรับแล้วกล่าวขอบคุณ เวลาี่ยมดวงตาของเขาจะโค้งงอ นัยน์ตาสีอำพันดูกระจ่างใสและอบอุ่น เหมือนคนในรูปถ่าย

วัยรุ่นคนนั้นเลียไอศกรีมโคนแล้วเดินออกจากร้าน จังหวะที่เขาเงยหน้าขึ้นก็สังเกตเห็นเงาเฟิงที่ยืนอยู่ด้านหน้าพอดี

คนตรงหน้าสวมรองเท้าสีด้าที่โดนซักจนเป็นรอยต่างสีขาว รวกับเดินทางไกลเป็นหมื่น ๆ หลี่² เสื้อผ้าก็ถูกซักจนยับยู่ยี่ สภาพขาดร้วยคล้ายเก็บมาจากขยะ ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ ริมฝีปากแห้งแตกดูคล้ายคนกำลังกระหายน้ำและหิวโซอีกด้วย

“นี่ ห้ามจ้องฉัน” โจวเจ้อเฉียงมองกล้อมแกล้มที่แข็งแกร่งและร่างสูงใหญ่กำยำของชายคนนั้น แล้วก็รู้สึกกลัวเล็กน้อย จึงกระซิบกับตัวเองว่า “พวกชนกลุ่มน้อยนะ ดูโคตรป่าเถื่อนเลย”

“อ้อ” ช่วงนี้ตัวนอวี่เชื่อกำลังอ่อนไหวกับคำว่า ‘ชนกลุ่มน้อย’ หลังเดินไปไม่กี่ก้าวก็พบว่าชายคนนั้นยังคงจ้องมองตนอยู่ด้วยดวงตาสีด้าที่ดูดีอริ้นและใสที่อปริสุทธ์

ตัวนอวี่เชื่อมองชายคนนั้น แล้วหยิบเงินทอนที่เฟิงได้ม้ายื่นให้ชนกลุ่มน้อยผิวคล้ำคนนั้นพร้อมกับกระดาศหิซซูหนึ่งห่อ แล้วพูดอย่างไม่ใส่ใจว่า “นี่ ไอศกรีมสามหยวน³ ห้าเหมา⁴ เอง เอาไปซื้อสิ”

เมื่อได้ยินเสียงใส ๆ ของวัยรุ่นคนนั้น เงาเฟิงก็ตกตะลึงจนพูดไม่ออก “เอาไปสิ” ตัวนอวี่เชื่อเสียไอศกรีมของตัวเอง จนมุมปากเลอะคราบ

² เป็นหน่วยวัดของจีน 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

³ คือหน่วยของสกุลเงินเหรินหมินปี้ (RMB) ในรูปแบบธนบัตร บ้างก็ใช้ ‘โคว’ ซึ่งเป็นภาษาพูดแทนหยวนซึ่งเป็นภาษาทางการ โดย 10 เหมาเท่ากับ 1 หยวน

⁴ คือหน่วยของเงินเหรียญที่มีมูลค่าน้อยกว่าหยวน บ้างก็ใช้ ‘เจี้ยว’ ซึ่งเป็นภาษาทางการ แทน ‘เหมา’ ซึ่งเป็นภาษาพูด

ไอศกรีมเป็นวงสี่ขา

เฉาเฟิงไม่รับ

โจวเจ๋อเลี้ยงเห็นตัวน้อยวีเซ่อทำตัวเป็นคนดี จึงรีบดึงเขาเดินออกมา แล้วกล่าวด้วยสายตาไม่พอใจ “ระวังขอทานจะตามนายไม่เลิก”

“ฉันไม่ใช่...” เฉาเฟิงกำลังจะอธิบายว่าตนไม่ใช่ขอทาน ก็เห็นเงาสะท่อนของตัวเองในกระจกร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด พูดอย่างไม่น่าฟังก็คือ ตัวเขาสะอาดกว่าขอทานชนิดหนึ่ง

ส่วนวัยรุ่นตรงหน้าเป็นคนที่หน้าตาดีที่สุดเท่าที่เฉาเฟิงเคยเห็นในชีวิตนี้

ทดลองอ่าน

unk ที่

2

พี่เจาเฟิง

***

“เสี่ยววอชอ มือถือนายดังอีกแล้ว” โจวเจ้อเลี้ยงบอก

“ไม่ต้องสนใจ” มือหนึ่งของตัวนอวีเซ่อถื่อไอศกรีมโคนที่กำลังละลาย เพราะอากาศร้อน ส่วนอีกมือก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูแล้วกดตัดสายทันที “พ่อฉันอีกแล้ว นาร้าคาญชะมัด”

“พ่อนายรับเด็กนักเรียนยากจนที่เขาอุปการะเข้าบ้านจริงหรือ” โจวเจ้อเลี้ยงยื่นถุงนักเก็ตไก่ให้เขา “เป็นลูกแท้ๆ อีกคนของเขาหรือเปล่า”

ตัวนอวีเซ่อหยิบนักเก็ตไก่เข้าปากแล้วพูดงึมงำ “ฉันถามแล้ว เขาบอกว่าไม่ใช่ แถมยังดูว่าฉันคิดอะไรไร้สาระ”

เมื่อไม่กี่วันก่อน ตัวนอวีเซ่อได้ยื่นว่าตัวนอชูหมินจะรับเด็กนักเรียนชนกลุ่มน้อยยากจนที่เขาอุปการะมาเลี้ยงที่บ้าน แถมยังจะส่งให้ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศอีกด้วย จึงปนเรื่องนี้กับโจวเจ้อเลี้ยง หลังจากทั้งสองครุ่นคิดกันนานกว่าครึ่งค่อนวัน ก็รู้สึกว่เด็กยากจนคนนี้จะต้องเป็นลูกนอกสมรสของตัวนอชูหมินแน่ ตัวนอวีเซ่อคิดฟุ้งซ่านจนโต้เถียงกับตัวนอชูหมินอย่างดุเดือด ทั้งยังพูดคำที่ทำร้ายจิตใจคนฟังอีกด้วย

สุดท้ายเขาก็ได้รู้ว่าเด็กยากจนคนนี้ชื่อเจาเฟิง ไม่ได้เป็นลูกนอกสมรสของตัวนอชูหมินจริงๆ แต่เขาไม่ยากไปขอโทษให้เสียหน้า และขยะแขงที่คนแปลกหน้ามาอาศัยอยู่ในบ้านของตนเอง จึงทำสงครามเย็นกับตัวนอชูหมินมาจนถึงตอนนี้

“แล้วเด็กยากจนคนนั้นอายุเท่าไร”

“ไม่รู้ เหมือนจะโตกว่าฉันนิดหน่อยละมัง”

“ระวังนะ ถ้าเขาเป็นลูกนอกสมรสของพ่อนายจริง ๆ แล้วคิดจะมาแย่งมรดกกับนายจะหายังไง”

“แย่งมรดก?” โอศกริฆวานิลลาละลายไหลเปื้อนมือเขา ตัวอวี่เซอจึงโยนทิ้งลงถังขยะทันที แล้วพูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ “ฉันจะมาเขา”

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังคุยกัน โจวเจ้อเลียงสังเกตเห็นว่าขอทานคนนั้นกำลังเดินตามมาด้านหลัง

เขาผลักไหล่ของตัวอวี่เซอ “นี่”

“มีอะไร”

“นายดูข้างหลังสิ ผู้ชายคนนั้นตามพวกเรามาโชโหม”

ตัวอวี่เซอหันหลังกลับไปมอง ชายคนนั้นเดินสะดุด ทำท่าเหมือนอยากหลบ แต่ก็ไม่มีที่ให้หลบ หน้าตามอมแมมและผมเผ้ากระเซอะกระเซิงของเขาคล้ายกับสุนัขจรจัดที่เพิ่งโงหัวขึ้นมาจากกองขยะ

“เขาตามพวกเรามาจริง ๆ! คิดจะทำอะไร” โจวเจ้อเลียงรีบลากตัวอวี่เซอหนีอย่างรวดเร็ว “เจ้านั้นเห็นนายมีเงินเลยอยากปล้นหรือเปล่า”

“ฉันคิดว่าไม่น่าใช่” ตัวอวี่เซออยากบอก แต่มองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าคนคนนั้นไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร “บางทีเขาอาจจะอยากขอบคุณฉันหรือเปล่า” ทันทีที่ลึนเสียง ชายคนนั้นก็ก้าวยาว ๆ มาหาทั้งสองคน

โจวเจ้อเลียงรีบดึงตัวอวี่เซอไปด้านหลังเพื่อปกป้อง ก่อนจ้องเฉาเฟิงด้วยสายตาระแวดระวัง “นายคิดจะทำอะไร!”

เฉาเฟิงตามมาตลอดทาง ในที่สุดก็กล้าประชิดตัว เขามองตัวอวี่เซอโดยไม่พูดอะไรสักคำ ก่อนยื่นเงินที่ได้มาเมื่อครู่คืนเจ้าของ

ตัวอวี่เซอก้มหน้ามองเงินไม่กี่หยวนในมือเขาแล้วเข้าใจทันที...ที่แท้ก็ไม่อยากได้เงินที่ตนให้นี่เอง

ทั้งสองจ้องตากัน โจวเจ้อเลียงบ่นพึมพำในใจ แต่พูดว่าจะคืนเงิน แต่แรกก็ลึนเรื่อง ตามอยู่ได้ตั้งนาน นี้ก็จะมาปล้นกันเสียอีก เขาก็จึงยื่นมือไปคว้าเงินกลับมาใส่กระเป๋าของตัวอวี่เซอ แล้วดึงตัวอวี่เซอจากไปโดยไม่พูดพรั้าทำเพลง

เฉาเฟิงเห็นทั้งสองคนกำลังจะเดินจากไป ก็ร้อนใจทันที จึงก้าวเท้า
คิดไล่ตามไป

“ทำไมยังตามมาอีก!” โจวเจ้อเฉียงหันไปถลึงตาใส่เขาแล้วตะโกนเสียงดัง
“พอได้หรือยัง จะบอกให้ชะว่าอาของฉันทันเป็นตำรวจ ถ้ายังไม่หยุดตาม ฉันทัน
จะแจ้งตำรวจให้มาจับนาย!”

เฉาเฟิงมองตัวนวนวีเซอโดยไม่สนใจโจวเจ้อเฉียงเลยแม้แต่น้อย ทว่า
เฉาเฟิงกลับยังอีกอักในช่วงเวลาวิกฤติแบบนี้ เพราะนี่คือ ‘ปม’ ในใจเขา
เมื่อสามปีก่อนเขาเพิ่งไปเรียนภาษาจีนกลางอย่างเป็นทางการที่ตัวอำเภอ และ
เพื่อนร่วมชั้นหลายคนก็หัวเราะเยาะสำเนียงของเขา

เขาพูดตะกุกตะกักอยู่ตั้งนาน แต่ก็ไม่มีใครเข้าใจในสิ่งที่เขาพูด
โจวเจ้อเฉียงขมวดคิ้ว แล้วกระซิบกับตัวนวนวีเซอ “นายรู้จักเธอ?”

“ไม่รู้จัก” ตัวนวนวีเซอพูดพลางเงยหน้ามองพินิจพิเคราะห์อยู่นาน
สองนาน ก่อนถามว่า “นายเป็นใคร?”

“ฉัน...ฉันคือ...” เฉาเฟิงอ้าปากพะงาบ ไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไรดี
จึงใช้หลังมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก แต่ก็ยังพูดไม่ออกเป็นเวลานาน

ยิ่งโจวเจ้อเฉียงมองเขาก็ยิ่งรู้สึกว่าจะเป็นคนไม่ดี จึงรีบดึงตัวนวนวีเซอ
เดินหนี

ทั้งสองคนเรียกรถแท็กซี่แล้วออกจากตรงนั้นทันที เฉาเฟิงวิ่งตามไปได้
ประมาณห้าสิบเมตรก็ทำรองเท้าหลุด โจวเจ้อเฉียงที่อยู่บนรถสบถออกมา
“ไอ้หมาบ้า”

เฉาเฟิงตามไม่ทัน เขายังคงยืนงออยู่บนถนน พลาจจ้องมองรถแท็กซี่
ที่กำลังหายลับไปด้วยสายตาว่างเปล่าอยู่ยาวนาน ถึงหันกลับไปเก็บรองเท้าของตน
ที่หลุดอยู่กลางถนน

รถแท็กซี่ขับมาถึงหน้าประตูบ้านโจวเจ้อเฉียง คนที่มาเปิดประตูคือแม่ของ
โจวเจ้อเฉียง ทันทีที่เห็นตัวนวนวีเซอ ก็กล่าวต้อนรับอย่างอบอุ่นทันที “อ้าว!
เสี่ยวเซอมาด้วยเหรอเนี่ย! รีบเข้ามาตากแอร์ข้างในก่อนเร็ว เดี่ยวน้ำจะไป
ทำกับข้าวอีกสองอย่าง”

ตัวนอนวีเซอรีบตอบกลับ “ไม่เป็นไรครับคุณน้า ไม่ต้องทำอะไร เป็นพิเศษหรอก ผมเพิ่งกินขนมมา ยังไม่หิว กินได้ไม่เยอะหรอกครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจ” คุณแม่ของโจวเจ้อเลี้ยงทำหน้าที่ไม่เห็นด้วย “เรียนมาเหนื่อยแล้ว ต้องกินให้เยอะหน่อย ้วยรุ่นกินน้อยได้ทีไหน จะได้โตไวๆ นะลูก!”

โจวเจ้อเลี้ยงซึ่งพูดขึ้นมาก่อนว่า “แม่ ผมพาเขาขึ้นไปข้างบนก่อนนะ” พูดจบก็ลากตัวนอนวีเซอไปเปลี่ยนรองเท้าแตะใส่ในบ้านก่อนขึ้นห้องตัวเองอย่างรวดเร็ว

ตัวนอนวีเซอกับโจวเจ้อเลี้ยงเป็นเพื่อนที่นั่งเรียนโต๊ะเดียวกันตอนชั้นมัธยมต้น ตอนนั้นชั้นชั้นมัธยมปลายแล้ว ก็ยังอยู่โรงเรียนเดียวกัน สมัยเรียนมัธยมต้น ตอนนั้นเขาเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศจึงเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชน นอกจากหน้าตาที่ดูเอเชียแล้ว เขาก็ดูไม่เหมือนเด็กจีนเลย แตกต่างกับเด็กที่เติบโตในประเทศจีนโดยสิ้นเชิง พูดจีนก็ไม่ค่อยคล่อง จนมีข่าวลืออีกว่าเขาเป็นเด็กลูกครึ่งจีน-เยอรมันที่โตในยุโรปบ้าง ละ ลูกเลี้ยงสี่สายเลือดบ้างละ...มีข่าวลือมากมายทุกรูปแบบ

หลายคนรู้ว่าพ่อของเขาคือถึงผู้จัดการธนาคาร ตัวนอนวีเซอจึงได้ฉายาว่า ตูเอทีเอ็มเคลื่อนที่

ตัวนอนวีเซอคิดว่าโรงเรียนเอกชนที่บุตรชายศึกษาเล่าเรียนอยู่นั้นดูวุ่นวายเกินไป ตัวนอนวีเซอไปโรงเรียนที่ไร จะต้องทะเลาะวิวาทกับคนอื่นจนติดเป็นนิสัยแย่ๆ ส่วนตัวเขาก็ไม่มีเวลามาสนใจ กลัวว่าตัวนอนวีเซอที่อยู่ในวัยขบถ จะก่อเรื่อง จึงย้ายเขาไปเรียนในโรงเรียนมัธยมปลาย EFLS ที่ค่อนข้างเข้มงวดแห่งหนึ่งแทน

คะแนนตอนสอบเข้าของตัวนอนวีเซอไม่ดีนัก เขาทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษได้ไม่ถึงเกณฑ์รับเข้าที่โรงเรียน EFLS กำหนด ตัวนอนวีเซอจึงยึดเขาเข้าห้องอินเตอร์

นักเรียนส่วนใหญ่ในห้องอินเตอร์ ต่างก็เตรียมไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ จึงมีคาบเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าชั้นเรียนอื่นๆ และยังมีเรียนวิชาภาษาต่างประเทศเสริมอีกสองคาบทุกสัปดาห์ เพื่อให้นักเรียนสอบ

TOEFL¹ IELTS² หรือ AP³ ผ่านได้อย่างราบรื่น

ตอนนี้เพิ่งเปิดเรียนได้เพียงสองวัน โจวเจ๋อเลียงเปิดคอมพิวเตอร์พลาจพูดว่า “คืนนี้นายไม่กลับบ้านหรือ”

“ไม่กลับ” ตัวนอวีเซ่อโยนกระเป๋านักเรียนทิ้งไว้ที่พื้น แล้วเอนกายลงบนเตียงของโจวเจ๋อเลียง ก่อนยกแขนขึ้นมากำยหน้าผาก

โจวเจ๋อเลียงครุ่นคิดอยู่สักพัก ก่อนพูดว่า “ก็ได้ แต่โทรบอกพ่อนายสักหน่อยว่านายจะนอนที่บ้านฉัน อย่าให้ท่านต้องเป็นห่วง”

ตัวนอวีเซ่อส่งเสียงอึม ก่อนบอกจ้าวแล้ว แต่ก็ยังไม่ขยับ

ระหว่างลงมากินข้าวที่ชั้นล่าง โทรศัพท์บ้านของตระกูลโจวก็ดังขึ้น คุณนายโจวลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ “สวัสดีค่ะ ผู้จัดการตัวนอหรือคะ...อ้อใช่แล้วค่ะ เขาอยู่ที่บ้านเรา”

ตัวนอวีเซ่อเงยหน้าทันทีที่ได้ยิน

โจวเจ๋อเลียงใช้ตะเกียบชี้ “พ่อนายหรือ”

ตัวนอวีเซ่อพยักหน้า “เหมือนจะใช่”

“แม่!” โจวเจ๋อเลียงตะโกนเสียงดัง “บอกคุณอาด้วยว่า คืนนี้เสี่ยวเซ่อจะนอนบ้านพวกเรา...”

คุณนายโจวได้ยินดังนั้นก็ส่งต่อคำพูดไปยังปลายสาย “เด็กสองคนนั้นบอกว่าอยากทบทวนบทเรียนด้วยกัน...ได้ วันพรุ่งนี้ฉันไปส่งพวกเขาที่โรงเรียนเองค่ะ...”

ตัวนอชูหมีนตอบรับแล้วกล่าวว่า “รบกวนให้ตัวนอวีเซ่อมารับโทรศัพท์หน่อยได้ไหมครับ”

¹ ย่อมาจาก Test of English as a Foreign Language คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ

² ย่อมาจาก International English Language Testing System คือ การวัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสำหรับผู้สนใจทั่วไป โดยเฉพาะผู้ที่สนใจไปเรียนต่อหรือต้องไปทำงานต่างประเทศ

³ ย่อมาจาก Advanced Placement การทดสอบเพื่อเตรียมความพร้อมในการเข้าเรียนระดับปริญญาตรี เป็นหลักสูตรของทางสหรัฐฯ ดำเนินการโดย College Board

คุณนายโจวส่งโทรศัพท์ให้ตัวนอนวีเซอ เขารับมาแล้วเอาแนบหู แต่ไม่พูดอะไร

“คืนนี้อยากนอนบ้านเพื่อนเธอ” ตัวนอนชูหมีนพูดด้วยน้ำเสียงไม่ยินดีนัก

เขาตอบอึมเบาๆ

“อย่าดื้อกับพ่อ” ตัวนอนชูหมีนพยายามพูดด้วยน้ำเสียงสงบ “คืนนี้นอนบ้านเพื่อนได้ แต่พรุ่งนี้ต้องกลับบ้าน! แล้วก็ต้องไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนด้วย วันนี้ครูหมาเล่าเรื่องลูกให้พ่อฟัง ค่ะแนนของลูกไม่ดีพ่อไม่ว่าอะไร แต่การเรียนและการเคารพคุณครูนี่เป็นเรื่องสำคัญนะลูก”

ความจริงตอนเด็ก ๆ ตัวนอนวีเซอเติบโตที่ประเทศสวีตเซอร์แลนด์ การศึกษาที่นั่นแตกต่างจากประเทศจีนมาก เพราะตอนช่วงประถมศึกษาจะไม่เน้นให้เด็กศึกษาเล่าเรียนเหมือนที่จีน ตอนแม่ส่งเขากลับมาก็เคยบอกปัญหาให้เขารับรู้ ตัวนอนชูหมีนเองเข้าใจปัญหาของลูกชายดี จึงแทบจะไม่เคยยกเรื่องผลการเรียนมาเป็นประเด็น แม้จะโดนครูเรียกพบผู้ปกครองหลายครั้ง ตัวนอนชูหมีนก็มักจะอธิบายสถานการณ์ที่พิเศษของบุตรชายให้ครูฟังอย่างเกรงอกเกรงใจ

เขาพูดต่อ “วันพรุ่งนี้พ่อจะไปโรงเรียนลูกตอนบ่าย ลูกก็กลับบ้านกับพ่อแล้วกัน”

“พ่อจะมาโรงเรียนทำไม ครูประจำชั้นเรียกเธอ” ตัวนอนวีเซอขมวดคิ้ว ตัวนอนชูหมีนบอกว่ามีธุระเล็กน้อย แล้วกำชับเข่อีกสามสี่ประโยค

ตัวนอนวีเซอไม่อยากทะเลาะกับเขาในบ้านคนอื่น จึงตอบ “อืม” ด้วยน้ำเสียงขุ่นมูกให้เขารู้ว่าตนเข้าใจ

วันต่อมา คุณนายโจวส่งเด็กทั้งสองไปโรงเรียน เจ้าโย่งเพื่อนร่วมโต๊ะของตัวนอนวีเซอถามว่าเมื่อวานไปทำอะไรมา “ครูหมาให้พวกฉันตามหานาย แล้วจะหาเจอได้อย่างไร”

ตัวนอนวีเซอบอกว่าไปร้านอินเทอร์เน็ต

เจ้าโย่งมีชื่อจริงว่าตู้ผิงเพย เขาได้ฉายานี้เพราะส่วนสูงที่หนึ่งร้อยหกสิบห้า

เซนติเมตร หลังเสริมสันรอบเท้าก็กลายเป็นสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร เพื่อนๆ จึงเรียกเขาว่าเจ้าโย่ง ตู้เผิงเพยมองท่าทางที่ไม่แยแสะอะไรของ ตัวนอวีเซ่อ แล้วพูดต่อ “อีกสักพักครูหมาก็จะมาแล้ว เขาต้องเรียกนายไป ห้องพักรูแน่ๆ นายไม่กลัวโดนลงโทษรึไง”

ตัวนอวีเซ่อสายหน้า พูดว่าไม่กลัว “กล้าไล้ฉั่นออกใหม่ละ”

ตามคาด ไม่นานนัก หมาเสี่ยวบัวที่มีรูปร่างอ้วนท้วนก็เดินเข้ามาใน ห้องเรียนและมุ่งหน้ามายังโต๊ะของตัวนอวีเซ่อก่อนเคาะโต๊ะแล้วกล่าวว่า “ตัวนอวีเซ่อ มากับครูหน้อย”

หมาเสี่ยวบัวไม่ดูเขา เพียงบอกให้เขาต้องหาเวลาไปฉิดวัคซินเท่านั้น ทั้งยังตักเตือนว่าครั้งหน้าห้ามทำเรื่องแบบนี้อีก “ถือว่าเธอทำผิดเป็นครั้งแรก ครั้งนี้ครูจะไม่ลงโทษ โรงเรียนมีกฎระเบียบและข้อบังคับที่ต้องทำตาม หาก เธอโดดเรียนเกินสามครั้งจะต้องถูกเชิญออก เธอคงไม่อยากเป็นนักเรียน ที่โดนไล้ออกเป็นคนแรกของภาคการศึกษานี้หรือคะ”

ตัวนอวีเซ่อไม่เก็บมาใส่ใจ ปากตอบไปอย่างนั้น เขาเคยชินกับรูปแบบ การเรียนการสอนที่ไม่เข้มงวดของซูริกมานาน แม้จะกลับประเทศจีนกว่า สามปีแล้ว ก็ยังรับการเรียนที่มีความกดดันสูงแบบนี้ไม่ได้

โดยเฉพาะทุกครั้งที่ถึงเวลาบ่ายสามโมง เขาจะรู้สึกง่วงเป็นพิเศษ เพราะจิตใต้สำนึกบอกว่าบ่ายสามเป็นเวลาเลิกเรียน สมควรกลับบ้านได้แล้ว

เนื่องจากเมื่อก่อนเขาเคยเลิกเรียนเวลานี้ เนื้อหาที่เรียนก็ไม่ได้น่าเบื่อ เหมือนของประเทศนี้ มีวิชาทำอาหาร วิชาหัตถกรรม วิชาเตะบอล... หนึ่งวันเรียนสี่วิชา หลังเลิกเรียนตอนบ่ายสามโมง ก็นั่งรถโรงเรียนกลับบ้าน อย่างไม่รีบเร่ง

ขณะที่ครูพิสิทธ์กำลังบรรยาย ตัวนอวีเซ่อก็นั่งเท้าคางพลางสัปหงก จากนั้นเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กดังขึ้นในห้องเรียน

“ที่ครูหมาพาไปเมื่อกี้เป็นนักเรียนที่ย้ายมาใหม่ใช่ไหม”

“ตอนนั้นเอาแบบฝึกหัดไปที่ห้องพักรูเมื่อเช้า ก็ได้ยินครูในห้องพักรู บอกว่าห้องเราจะมีนักเรียนยากจนที่เป็นชนกลุ่มน้อยย้ายมาใหม่...”

“นักเรียนย้ายมาใหม่? จริงหรือ”

“ผู้ชายหรือผู้หญิง ชั้นเรียนอินเตอร์ของพวกเราจะมีย่านนักเรียนยากจนย้ายมาหรือ”

หืม?

นักเรียนยากจนที่เป็นชนกลุ่มน้อย? ย้ายมาใหม่?

ทุกวันนี้เขาอ่อนไหวกับคำว่า ‘ชนกลุ่มน้อย’ มาก เพราะได้ยินว่าเด็กที่ตัวชูหมีนึ่งรับเข้าบ้านเมื่อวานก็เป็นชนกลุ่มน้อยเช่นกัน

ตัวชูหมีนึ่งบอกว่าวันนี้จะมาทำธุระบางอย่างที่โรงเรียน หรือว่า...

ตัวชูหมีนึ่งเชื่อลิมตา แล้วเหลือบมองผ่านหน้าต่างไปทางห้องพักครูที่อยู่ตรงหัวมุมฝั่งตรงข้ามซึ่งมีผ้า màn สีน้ำเงินเข้มปิดอยู่ เห็นเพียงรอยแยกระหว่างผ้า màn สองผืน เผยให้เห็นกระถางต้นไม้ น้ำสีเขียวเข้มที่เลื้อยเข้าหาแสงอาทิตย์

ห้องเรียนอินเตอร์ ห้องที่เจ็ดตั้งอยู่สุดโถงทางเดินของอาคารเรียนกลาง ส่วนห้องพักครูอยู่ตรงหัวมุมห้องแรก เพียงแค่เปิดผ้า màn ในห้องพักครูออก นักเรียนที่อยู่ในห้องก็จะสามารถมองเห็นว่าคุณครูกำลังทำอะไรอยู่ได้อย่างง่ายดาย ด้วยเหตุผลเดียวกัน คุณครูก็สามารถมองเห็นได้ไม่ยากว่าเด็กคนไหนกำลังตั้งใจเรียน ใครกำลังหลับ ใครกำลังฟัง หรือใครกำลังส่งกระดาษไปมา

ดังนั้นเวลาส่วนใหญ่ นักเรียนที่นั่งริมหน้าต่างมักจะปิดผ้า màn จนมิดชิดโดยไม่ต้องมีใครบอก

วันนี้เปิดผ้า màn เพราะพัดลมในห้องมีปัญหา เนื่องจากอากาศอบอ้าวเกินไป จึงต้องเปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศถ่ายเท

ขณะที่ตัวชูหมีนึ่งกำลังคิดไปต่างๆ นานา ว่าเป็นอย่างไรที่ตนคิดหรือไม่ก็เหลือบเห็นตัวชูหมีนึ่งยืนอยู่ตรงทางเดินนอกหน้าต่างในชุดสูททรงทำหิ้งคล้ายกำลังมองหาเขาอยู่

พอตัวชูหมีนึ่งหันไปมอง ตัวชูหมีนึ่งก็เห็นพอดี จึงใช้นิ้วชี้ไปที่กระดานบอกให้เขาตั้งใจเรียน

ตัวชูหมีนึ่งหุบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา ใกล้ถึงเวลาเลิกเรียนแล้ว

เสียงออดหมดเวลาเรียนดังขึ้น ตัวชูหมีนึ่งไม่ได้อยู่ด้านนอกห้องเรียน

แล้ว ตัวนอวีเชื่อเดาว่าเขาคงอยู่ที่ห้องพัสดุ จึงเดินไปหา

ประตูห้องพัสดุปิดอยู่ พอตีมีนักเรียนเดินเข้าไป ประตูจึงเปิดออกดัง “แอ็ด” ตัวนอวีเชื่อมองเข้าไปข้างใน เห็นพ่อของเขากำลังคุยกับครูหมาเลียบัว อยู่พอดี

บังเอิญมากที่ตัวนอวีเชื่อเป็นคนคุ้นเคยกับครูประจำชั้นแห่งมาคนี่ เพราะหมาเลียบัวกับครูภาษาจีนตอนชั้นมัธยมต้นของเขาเป็นคู่รักกัน ตอนที่ตัวนอวีเชื่อเพิ่งกลับประเทศจีนเมื่อไม่กี่ปีก่อน ภาษาจีนของเขาไม่ค่อยดีนัก ทุกประโยคที่พูดจะต้องมีภาษาอังกฤษผสมภาษาฝรั่งเศส และเยอรมัน บางครั้งถึงจะมีภาษาจีนหลุดออกมา ตอนอยู่ที่ซูริก เขาอยู่ในย่านที่พูดภาษาเยอรมัน พอเข้าเรียนต้นไปเรียนในเขตที่พูดภาษาฝรั่งเศส หลังกลับประเทศจีนก็ปรับตัวให้เข้ากับรูปแบบการศึกษาของประเทศนี้ไม่ได้ ถึงขนาดที่ผลการเรียนแย่มากและสอบตกทุกวิชา

ตัวนอวีเชื่อจึงจัดแจงให้เขาไปเรียนเสริมภาษาจีนที่บ้านครูท่านนี้ ตอนปิดเทอมฤดูร้อนเมื่อสองปีก่อน

สองสามีภรรยาสอนพิเศษในบ้านตัวเอง คนหนึ่งสอนภาษาอังกฤษ ให้เด็กมัธยมปลาย อีกคนสอนภาษาจีนเสริมให้เด็กมัธยมต้น

หมาเลียบัวรู้ว่าตัวนอวีเชื่อเติบโตที่ประเทศสวีเดนเจอร์แลนด์ จึงให้นักเรียนสามสี่คนของเขามาพูดคุยกับตัวนอวีเชื่อ ถือว่าเป็นการฝึกฝนทักษะการพูดแบบไม่เสียเงิน ทว่าสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากตัวนอวีเชื่อกลับกลายเป็นคำหยาบภาษาอังกฤษสำเนียงไอริช

ตัวนอวีเชื่อไม่ได้คิดจะเข้าไป แเค่ยื่นกอดอกเดี่ยวหมากฝรั่งอยู่ข้างประตู ทันใดนั่นสายตาพลันเหลือบเห็นที่นั่งด้านข้างโต๊ะทำงานของครูอีกท่าน มีเด็กนักเรียนชายตัวสูงผมหยักศกสีดำกำลังนั่งสอบอยู่อย่างตั้งใจ

เขานึกถึงเรื่องที่เพื่อน ๆ คุยกันว่าจะมีเด็กนักเรียนยากจนย้ายมาทันที ตัวนอวีเชื่อสบตากับเขา ไม่นานนั้นก็ निकออกทันทีว่านายผมหยิกคนนี้คือใคร

คนที่เพิ่งเจอเมื่อวานไง!

เฉาเพิ่งตะลึงมองเขา สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อวานยังคงแจ่มชัดอยู่ในความทรงจำ

เฉาเฟิงรู้สึกผิดมากที่พาตัวนวนวีเชอกลับบ้านไม่สำเร็จ

หลังจากฟังเฉาเฟิงเล่าจบ เลี้ยวจางก็รู้ว่าตัวนวนวีเชออยู่กับโจวจื่อเลียงอีกแล้ว จึงโทร.หาตัวนชูหมินและบอกเรื่องนี้ให้เขารับรู้

ตัวนชูหมินชินกับเรื่องแบบนี้แล้ว เขารู้ว่าลูกชายตัวเองชอบสร้างความยุ่งเหยิงเป็นเรื่องปกติ จึงไม่พูดอะไรมาก และบอกให้เลี้ยวจางส่งเฉาเฟิงกลับบ้าน

ตั้งแต่ตอนนั้น เฉาเฟิงก็ย้ายเข้าบ้านตระกูลตัวนที่เป็นคฤหาสน์หลังใหญ่แบบที่เขาไม่เคยเห็นบ้านหลังไหนใหญ่โตและสวยงามขนาดนี้มาก่อน แถมคุณอาตัวนยังใจดี จัดให้เขาได้พักอยู่ในห้องนอนขนาดใหญ่ วันนี้ยังพาเขาไปซื้อเสื้อผ้า แถมยังพาเขามารายงานตัวที่โรงเรียนด้วยตัวเองอีก

“งั้นก็รับกวนครุหมาเป็นด้วยครับ ขอขอบคุณมาก ตัวนวนวีเชอของพวกเราดีไปหน่อย ต้องอบรมให้ดี! ถ้าเขาทำผิดอีกก็โทร.มาได้เลยครับ!” ตัวนชูหมินลุกขึ้นจับมือกับคุณครุหมาอย่างจริงจัง

“เป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้วครับ” หมาเสี้ยวบ้วนตอบอย่างเป็นกันเอง “เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ให้เป็นหน้าที่ของพวกเราเหล่าอาจารย์เถอะครับ อ้อจริงสิ ห้ามเด็กเอาโทรศัพท์มือถือและเกมบอยมาโรงเรียนนะครับ ถ้าตรวจเจอก็จะยึดสถานเดียว หากใช้ให้เห็นในห้องเรียนแล้วโดนคุณครุท่านอื่นพบเข้าก็อาจจะถูกหักคะแนน”

เมื่อสองวันก่อนหมาเสี้ยวบ้วนเห็นตัวนวนวีเชอเล่นเกมบอยระหว่างเรียน

แม้เขาจะเคยเจอผู้จัดการตัวนเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ก็รู้จักกับตัวนวนวีเชอมาสองปีกว่าแล้ว พวกเขาทั้งครอบครัวทำบัตรเดบิตกับธนาคารกว้างขวางด้วยความไว้วางใจ แถมยังซื้อกองทุนกับประกันชีวิตอีกด้วย

ตัวนชูหมินรับปากทันที “ครุหมาโปรดวางใจ! รอให้เปิดเทอมอย่างเป็นทางการ ผมจะยึดโทรศัพท์ของตัวนวนวีเชอเองครับ จะได้ไม่รบกวนเวลาเรียน!”

หมาเสี้ยวบ้วนพยักหน้าอย่างพอใจ เมื่อเห็นเฉาเฟิงยืนขึ้นจึงพูดว่า

“มีอีกเรื่องครับ ผมของเฉาเฟิงผิดระเบียบ วันจันทร์หน้าจะมีการตรวจการแต่งกายของนักเรียน พาเขาไปตัดผมให้เรียบร้อยภายในสุดสัปดาห์นี้จะได้ดีกว่าครับ”

เสียงของเขาเต็มไปด้วยพลัง ตัวนอนวีเซอจึงได้ยินคำว่า ‘เฉาเฟิง’ ชัดเจนเต็มสองรูหู

เขามองเด็กหนุ่มผมหยักศกตรงนั้นอย่างไม่เชื่อสายตา

เฉาเฟิง นักเรียนยากจนที่ตัวนอนชูหมินรับมาอยู่ด้วยที่บ้านนะเธอ

ทั้งสามคนคุยกันในห้องพักครูอีกสามสี่ประโยคแล้วค่อยออกมา

ตัวนอนชูหมินออกมาก่อน ตัวนอนวีเซอจึงเดินตามไปทันที ในใจยังคงไม่อยากจะเชื่อ อะไรจะบังเอิญขนาดนี้

สายตาของเขากวาดตามองตัวนอนชูหมินสลับกับเฉาเฟิงอยู่หลายรอบ

นักเรียนยากจนกับตัวนอนชูหมินหน้าตาไม่เหมือนกันเลย พ่อของเขาหน้าตาชาวสะฮาด ดูสภาพเรียบร้อยมาก ส่วนเฉาเฟิงกลับมีรูปลักษณะที่ดูหยาบกระด้างโดยสิ้นเชิง ตั้งแต่คิ้วหนายันกรามใหญ่ ไม่เหมือนตัวนอนชูหมินเลยสักนิด

เขารู้สึกโล่งใจขึ้นมาชนิดหนึ่ง จึงเอ่ยปากถามตัวนอนชูหมินแม้จะรู้คำตอบอยู่แล้วก็ตาม “นี่ใครนะพ่อ”

“เฉาเฟิง พ่อไม่ได้บอกลูกไว้แล้วหรือ” ตัวนอนชูหมินกลัวว่าตัวนอนวีเซอจะทำให้อีกฝ่ายอับอายต่อหน้าผู้อื่น จึงคว้าข้อมือของลูกชายเอาไว้ “พี่เฉาเฟิงจะย้ายมาเรียนห้องเดียวกับลูก คะแนนของเขาดีมาก ลูกควรตั้งใจเรียนกับพี่เฉาเฟิงนะ”

ตัวนอนวีเซอเบิกตาโต แทบจะสยดคำหยาบออกมา

เขาหันกลับไปมองคนบ้านนอกที่รูปร่างสูงใหญ่กว่าตัวนอนชูหมินมากคนนั้น

เฉาเฟิงที่มีรูปร่างสูงใหญ่คนนี้เป็นหอหนังสือเรียนเล่มใหม่ก่องโต เขาสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ ใส่รองเท้าคูใหม่ สะพายกระเป๋านักเรียนใบใหม่ที่แค้นมองดูก็รู้ว่าตัวนอนชูหมินเป็นคนซื้อให้ แม้จะสวมเสื้อผ้าใหม่ที่สะอาดไปทั้งตัว แต่ก็ไม่สามารถซ่อนบรรยากาศคนบ้านนอกซึกิ้วที่เฟิงออกมา

จากหลังเขาได้

หลังจากเงียบไปสักพัก ตัวนอวีเชอาก็เอ่ยปากถาม “เขาจะแน่นอนดีขนาดนั้นเลยหรือ”

ตัวนอวีเชออบอกว่าดีด้วยสีหน้าพึงพอใจอย่างเห็นได้ชัด “คะแนนสอบเข้าโรงเรียนมัธยมของเขาได้แปดร้อยกว่าคะแนน เยอะกว่าลูกตั้งเกือบห้าร้อยคะแนน เป็นที่หนึ่งของบ้านเขาเลย” พุดจบก็กวักมือเรียกเฉาเฟิงที่ยืนอยู่ด้านหลัง “เสี่ยวเฟิงมานี่ นี่คือน้องชายชื่อตัวนอวีเชอ เสี่ยวเชอนี่คือพี่ชายเรียกพี่ชายสิ”

ตัวนอวีเชอไม่เต็มใจ จึงหุบปากแน่นไม่ยอมพุดออกมา พลังคิดในใจว่า ก็แค่เอาผากล็กๆ ต่อให้เรียนเก่งขนาดไหน แต่จะไปดีสักแค่ไหนกันเสี่ยว เก่งในอำเภอแล้วมีประโยชน์อะไร

ถ้าพุดถึงเรื่องการเรียน ตัวนอวีเชอไม่เคยสนใจเรื่องผลการเรียนอยู่แล้ว

พอได้ยินตัวนอวีเชอพูดดังนั้น เฉาเฟิงจึงเปิดริมฝีปากที่แห้งแตกของเขาแล้วตะโกนว่า “น้องชาย”

ฟิงลี ขนาดภาษาจีนกลางยังแย่งขนาดนี้ แล้วผลการเรียนจะดีได้อย่างไร

ตัวนอวีเชอชำเลืองมองเขาด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ราวกับกำลังตรวจสอบอะไรบางอย่างด้วยตาของตัวเอง...แต่กลับเห็นเพียงความวิตกกังวลของเฉาเฟิง นัยน์ตาสีดำคู่นั้นใสกระจ่างเกินคาด

สุดท้ายตัวนอวีเชอก็ไม่ได้พุดอะไร ขณะนี้หมาเสี่ยวบัวก็เดินมาเรียกเฉาเฟิง “เฉาเฟิงมานี่ ครูจะพาไปดูห้องเรียน แล้วหาที่นั่งให้เธอ”

เฉาเฟิงมองตัวนอวีเชอ ตัวนอวีเชอจึงตบๆไหล่เขาแล้วพุดว่า “ไปเถอะเสี่ยวเฟิง วันนี้ลองเรียนดูก่อนให้ชินกับสภาพแวดล้อม พอเลิกเรียนค่อยออกมากับน้อง เตี่ยวอามารับ ไม่ต้องกลัวนะ”

เฉาเฟิงตอบรับ แล้วโค้งคำนับเล็กน้อย “แล้วเจอกันครับคุณอา”

พอเห็นเขาเป็นแบบนี้ก็โอ้แล้ว ตัวนอวีเชอก็ไม่ว่าจะพุดอย่างไรดี เพราะเมื่อวานตอนที่พาเด็กคนนี้กลับมาถึงบ้าน เฉาเฟิงก็คุกเข่าพร้อมกล่าวขอบคุณ

ที่ช่วยเหลือเขามาโดยตลอด ทั้งยังควักเงินรางวัลแปดพันหยวนที่ได้จากการสอบเข้าชั้นมัธยมปลายมามอบให้ตัวนชูหมิน พร้อมกับกล่าวว่าจากนี้ไปเขาจะทำงานหนักเหมือนวัวเหมือนม้าเพื่อตอบแทนบุญคุณ นี่ทำให้ตัวนชูหมินตกใจมาก เพราะตั้งแต่เขาอุปการะเด็กมามากมาย ยังไม่เคยเจอใครทำถึงขั้นนี้มาก่อน

ว่าการรับอุปการะเฉาเฟิงเป็นแค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น เนื่องจากบ้านเกิดของเฉาเฟิงเป็นเขตยากจนที่ภาครัฐให้ความสำคัญเป็นพิเศษ และเฉาเฟิงก็เป็นหนึ่งในเด็กไม่กี่คนของหมู่บ้านที่สามารถสอบเข้าไปเรียนชั้นมัธยมต้นที่ตัวนอวีได้ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่เขาเรียนดีมาก สามารถบอกว่าเขาเป็นอนาคตของชาติได้เลย พอตัวนชูหมินได้ยินเรื่องสถานะทางการเงินของครอบครัวเขา จึงตัดสินใจพาเขามาที่หลินโจว ให้เขาเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลายที่นี่เพื่อรับการศึกษาที่ดีกว่า ตอนแรกตัวนชูหมินตั้งใจจะ让他อยู่หอพักในโรงเรียน แต่เพราะตัวนอวีเชื่อคือดีมาก ทำให้ช่วงนี้ตัวนชูหมินวุ่นวายไม่เว้นแต่ละวัน จึงตัดสินใจรับเฉาเฟิงเข้าบ้าน ให้มาเป็นเพื่อนกับตัวนอวีเชื่อ ถ้ามีอะไรไม่เหมาะสมค่อยย้ายเขาไปอยู่หอพักก็ไม่สาย

ส่วนตัวนอวีเชื่อยืนมองดูเงียบ ๆ จากด้านข้างด้วยสายตาเย็นชาจนกระทั่งหมาสี่ขาบ่วพาเฉาเฟิงไปที่ห้องเรียนแล้ว เขาจึงหันไปพูดกับตัวนชูหมินว่า “ทำไมถึงให้เขาเรียนชั้นอินเตอร์เหมือนผมละ อุปการะเขามาหลายปีขนาดนี้ พ่อมองเขาเป็นลูกแท้ๆ แล้วสินะ!”

นักเรียนส่วนใหญ่ในห้องเรียนอินเตอร์ล้วนต้องการไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ ดังนั้นห้องเรียนนี้จึงพิเศษกว่าชั้นเรียนอื่นๆ ของโรงเรียน EFLS นักเรียนจำนวนมากล้วนจ่ายค่าเล่าเรียนแพงหูฉี่เพื่อให้ได้เข้ามาเรียนในห้องนี้ เพราะยังอยู่ในโรงเรียน ตัวนอวีเชื่อจึงลดเสียงให้เบาลง แต่ในน้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยความโกรธ

ตัวนอวีเชื่อชี้เกียดจะเถียงเรื่องที่บิดาอุปการะเฉาเฟิงและให้เขาเข้ามาอยู่ในบ้านด้วยแล้ว จัดแจงให้เขามาเรียนโรงเรียนเดียวกันก็ช่างเถอะ แต่ยังให้เรียนห้องเดียวกันอีก ตัวนอวีเชื่ออดสงสัยจุดประสงค์ของบิดาไม่ได้

“นี่พ่อยังไม่ได้ออกลูกเธอ” ตัวนชูหมินโอบเขาเข้ามาด้วยแขนข้างหนึ่ง

ทั้งสองยืนกระซิบกันอยู่ตรงราวบันไดชั้นสอง “ผลการเรียนของเฉาเฟิงดีมาก ทั้งยังเป็นชนกลุ่มน้อย เบื้องบนจึงมีนโยบายให้เล่าเรียนฟรีแถมยังมอบเงินสนับสนุนให้อีกด้วย ถ้าลูกไม่ชอบเขาแล้วอยู่ด้วยกันไม่ได้จริง ๆ พ่อค่อยย้ายเขาไปอยู่หอพักที่หลัง”

ความจริงตอนนี้พันกำหนดการรับนักเรียนเข้าเรียนนานแล้ว อีกทั้งการย้ายโรงเรียนข้ามมณฑลแบบนี้ จะต้องเสียค่าธรรมเนียมในการโอนย้ายอย่างไรก็ตาม ผลการเรียนของเฉาเฟิงเข้าชั้นดีมาก จนถึงขั้นที่ครูใหญ่ของโรงเรียนในตัวอำเภอของเขาส่งจดหมายแนะนำมาขึ้นชมความเก่งกาจของนักเรียนคนนี้ ประกอบกับตัววนซู่หมินออกหน้าด้วยตัวเอง จึงโอนย้ายชื่อของเฉาเฟิงมาเรียนที่นี่ได้ไม่ยาก

ตัววนอวี๋เชื่อพูดไม่ออก ไม่ใกล้ไม่ไกลพลันมีเพื่อนนักเรียนออกมาพักระหว่างคาบ หลังจากเจียบกันอยู่สักพักเขาก็พยักหน้ายอมรับอย่างเสียไม่ได้

แน่นอนว่าตัววนซู่หมินตั้งใจจะให้เฉาเฟิงช่วยจับตาดูตัววนอวี๋เชื่อ ตอนนี้ลูกชายของเขากำลังอยู่ในวัยขบถ ยากต่อการอบรมสั่งสอน พูดอะไรก็ไม่ฟัง และเขาก็ไม่ได้เลี้ยงมาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งเมื่อไม่กี่ปีก่อนที่แม่ของเขาป่วยด้วยโรคมะเร็ง ถึงได้ส่งบุตรชายคนนี้กลับประเทศมาใช้ชีวิตกับพ่อแท้ ๆ ของเขา

แต่คนที่เป็นอย่างเขาก็กลับยุ่งกับงานตั้งแต่เช้าจรดค่ำ จึงไม่มีเวลาดูแลลูกเลย

ออกเข้าเรียนดั่งขึ้นพอดี สุดท้ายตัววนซู่หมินจึงกำชับว่า “เฉาเฟิง โตกว่าลูกสองปี ต้องมีมารยาท และรู้จักเรียกเขาว่าพี่นะ เลิกเรียนก็รอกลับพร้อมเขา อย่าอาละวาดละ รถของพ่อจอดอยู่ที่เดิม”

ตัววนอวี๋เชื่อกลับมาที่ห้องเรียน คุณครูเฟิงเข้ามาในห้อง เขายืนบนโพเดียมบอกให้ทุกคนเปิดหนังสือไปหน้าที่จะเรียน

เดิมทีตอนเดินเข้ามาในห้องเขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะมองหา แต่แค่กวาดตามองเพียงแวบเดียว ก็เห็นเฉาเฟิงที่นั่งอยู่ด้านหลังสุดด้วยสีหน้าว่างเปล่า

เขานั่งอยู่คนเดียว

รูปร่างหน้าตาของเฉาเฟิงช่างสะกดตา เพราะเขาตัวสูง ผิวดำ เต็มที่ หลินโจวซึ่งเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำของเจียงหนาน ก็ไม่มีเด็กผู้ชายที่รูปร่างลักษณะ สูงใหญ่แบบนี้อยู่แล้ว

อีกฝ่ายส่งรอยยิ้มจริงใจมาให้จนเห็นฟันขาว ตัวนอนวีเซ่อเหยียดริมฝีปาก เล็กน้อยอย่างไม่มีทางเลือก ถือว่ายิ้มตอบแล้ว จากนั้นก็รีบกลับไปยังที่นั่ง ของตัวเอง

“นักเรียนที่ย้ายมาเป็นชนเผ่าเหมียว” เจ้าโย่งที่นั่งอยู่โต๊ะติดกันเป็น คนช่างพูด เขาเปิดหนังสือแบบฝึกหัดพลางกระซิบ

“นายรู้ได้ไง” ตัวนอนวีเซ่อล้วงเข้าไปใต้โต๊ะเพื่อหาหนังสือแบบฝึกหัด วิชาภูมิศาสตร์

“ตอนที่นายไม่อยู่ ครูหมาพาเขามาแนะนำตัวกับพวกเราแล้ว ดูเหมือน จะชื่อ เฉา เฟา อะไรนะ...”

“เฉาเฟิง” ตัวนอนวีเซ่อตอบ

“ใช่ๆ เฉาเฟิง ทำไมนายรู้ล่ะ”

“ได้ยินตอนอยู่ที่ห้องพักครู” ตัวนอนวีเซ่อถามต่อ “แบบฝึกหัดหน้าไหน”

“หน้ายี่สิบห้า”

ตัวนอนวีเซ่อพลิกเปิดไปยังหน้ายี่สิบห้าที่ขาวสะอาด เขาไม่ได้เขียนอะไร ลงไป และไม่เคยส่งการบ้าน เป็นแบบนี้มาทั้งสัปดาห์

เขามองไปทางห้องพักครู คราวนี้ผ้าม่านเปิดกว้างกว่าเดิมนิดหน่อย จึงเห็นว่าหมาเสี้ยวตัวกำลังคุยกับตัวนอนชูหมินบิดาของตน

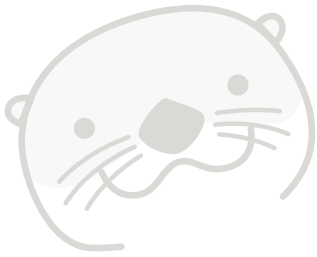
ทำไมยังไม่เลิกคุยอีก

เขารู้ว่าตัวนอนชูหมินชอบเสนอขายผลิตภัณฑ์ของธนาคารตัวเองให้คนอื่น แม้จะได้เป็นผู้จัดการสาขาแล้ว แต่ก็ยังไม่เลิกทำนิสัยแบบนี้สักที

วันนี้วันศุกร์จึงไม่ต้องเรียนด้วยตัวเองจนถึงดึก ตรงมุมกระดานดำมุมหนึ่ง เขียนการบ้านวิชาต่างๆเอาไว้ ตัวนอนวีเซ่อชำเลื่องมอง แต่ก็ไม่ได้หยิบหนังสือ แบบฝึกหัดกลับบ้าน เขาหยิบกระเป๋านักเรียนที่วางเปล้าขึ้นสะพายหลัง ก่อน หันไปมอง

เฉาเฟิงลูกขึ้นยืน เพราะเวรประจำวันต้องทำความสะอาด แต่ไม้กวาด
เก็บอยู่ในตู้เก็บอุปกรณ์ด้านหลังที่นั่งของเขาพอดี ต้องให้เขาลูกก่อนถึงจะเปิด
ประตูได้

เขายืนขีดผนังพลาจกอดกระเป๋านักเรียนเอาไว้ ดวงตาสีดำกลับ
จ้องมาทางตัวนอวี๋เซ่ออย่างขลาดกลัว ตัวนอวี๋เซ่อเองก็มองเขา ในใจกำลัง
ตีกันยุ่งเหยิง สุดท้ายก็ยอมกระดิกนิ้วเรียกให้เขาออกมา

ทดลองอ่าน

unk

3

มองอะไรนะ

***

“เวลาอยู่ในโรงเรียน พวกเราทำเป็นไม่รู้จักรักกันนะ” ตัวนอนวีเชื่อ
พาเฉาเฟิงเดินไปทางห้องวิชาการ เมื่อครูนี้นี้หมาเสี่ยวบัวให้เฉาเฟิงไปรับ
ชุดนักเรียนที่นั่น เพราะทุกวันจันทร์จะมีการเคารพธงชาติ เขาจึงต้องสวม
เครื่องแบบนักเรียน

เฉาเฟิงเดินตามเขาขึ้นบันได พอได้ยินคำพูดนั้นก็ชะงัก จากนั้น
จึงตอบ “อืม”

“นายห้ามบอกใครว่าอยู่บ้านฉันนะ ฉันก็จะไม่บอกใครถึงความสัมพันธ์
ของพวกเรา คำโบราณว่าไว้ ว่าไรนะ...แผนซ้อนแผน กลยุทธ์ลอบตีเนียนข้าง¹
อะไรนั่นนะ แปลว่าต่อให้อยู่ใต้ชายคาเดียวกัน ภายนอกก็ต้องแสร้งทำ
เป็นไม่รู้จักรักกัน”

เฉาเฟิงฟังแล้วสับสนเล็กน้อย แต่ไหนแต่ไรมาเขาไม่เคยได้ยินว่า
สุภาษิตบหนักี้ยังมีความหมายแบบนี้ ต่อให้เขาจะพูดภาษาจีนกลางได้แย
ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะไม่รู้ความหมายของคำว่า “แผนซ้อนแผน”

ตัวนอนวีเชื่อเห็นเฉาเฟิงไม่พูดอะไร จึงหยุดมองเขา

เฉาเฟิงนึกถึงคำที่ตัวนอนชูหมินบอกเขาเมื่อวาน ว่าน้องชายเติบโตที่
ต่างประเทศตั้งแต่เด็ก ดังนั้นความเคยชินในการใช้ชีวิตของเขาจึงแตกต่าง

¹ หมายถึง กลยุทธ์หลอกล่อศัตรูให้หลงงวยที่ด้านหน้า แล้วโจมตีอย่างฉับพลัน
ที่ด้านหลัง เป็นการส่งเสียงนรพาตีประจิม อุปมาถึงการปฏิบัติกรอย่างเงียบ ๆ
สำนวนไทยคือ “น้ำลอดใต้ทราย” ที่หมายความว่า ทำอย่างลึกลับ ไม่มีใครเห็น

จากคนที่นี้

ตัวนวนวีเซ่อแตกต่างจากคนที่นี้จริงดังว่า เจาเฟิงไม่เคยพบเคยเห็น เด็กผู้ชายอย่างเขามาก่อน

เจาเฟิงมองใบหน้าที่อยู่ใกล้แค่เอื้อมของตัวนวนวีเซ่อ แต่ก็ไม่อาจเข้าใจ เขาได้เลย ก่อนพยักหน้ารับซ้ำๆ

เมื่อหลายปีก่อน ตอนที่เจาเฟิงสอบเข้าเรียนชั้นมัธยมต้นในตัวอำเภอ เขาเคยลองผูกมิตรกับเพื่อนใหม่ แต่กลับพบเจอเหตุการณ์เลวร้ายเสียอย่างนั้น

วันแรกของการเรียนในตัวอำเภอ เจาเฟิงออกจากหมู่บ้านตั้งแต่ ฟ้ายังไม่สว่าง เขาเดินเท้าสิบกิโลเมตรลงจากภูเขาพร้อมถือคอปเพลิง ขณะที่ เขาถอดรองเท้าออกเพื่อข้ามแม่น้ำ ไม่ทันระวังทำรองเท้าตกน้ำไปข้างหนึ่ง เขาจึงลงไปม้วนขึ้นมาจากโขกไปทั้งตัว ประกอบกับบนเขาอากาศเย็นมาก ทำให้น้ำบนตัวเขาแทบจะกลายเป็นน้ำแข็ง

เขาสกปรกราวกับขอทาน ใบหน้าและร่างกายเต็มไปด้วยโคลน ตอน เข้าห้องเรียน สายตาของทุกคนต่างจ้องมองมายังเขาอย่างไม่เป็นมิตร

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่าตัวเองไม่เข้าพวก การผูกมิตรจึงเป็นเรื่องที่ยากมาก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงน้องชายคนหนึ่งที่ดูแล้ว อยู่คนละโลกกับเขาเลย

หลังจากตัวนวนวีเซ่อพาเจาเฟิงที่นี้เงียบไปรับชุดนักเรียนใหม่เสร็จ ก็พาเขาออกทางประตูหลังโรงเรียน และเห็นรถของที่บ้านจอดรออยู่

ตัวนวนซู่หมินนั่งรออยู่บนที่นั่งด้านข้างคนขับ ตัวนวนวีเซ่อกับเจาเฟิงจึงนั่งข้างหลัง จากนั้นเสี่ยวจางก็สตาร์ทรถยนต์

คนขับรถคนนี้เพิ่งถูกจ้างมาปีนี้ ก่อนหน้านีตัวนวนซู่หมินเคยขับรถด้วย ตัวเอง แต่เมื่อปลายปีที่แล้วเกิดอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ ระหว่างที่เขาขับรถ ทำให้ตัวนวนวีเซ่อที่นั่งอยู่ด้านหลังขวัญหายพอสมควร เขาถึงจ้างเสี่ยวจาง มาขับรถดีกว่ายอมเสี่ยงที่จะถูกแจ้งความว่าทำผิดกฎหมาย

ตัวนวนวีเซ่อนั่งซิดหน้าต่าง เขาก็มหน้าส่งข้อความ โดยไม่ยอมเข้าใกล้ เจาเฟิงเลยแม้แต่น้อย

เฉาเฟิงไม่มีอะไรทำ เขาอยากคุยกับน้องชาย แต่ตัวนชูหมินกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ ดังนั้นเขาจึงไม่กล้าส่งเสียง ได้แต่มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างอึดอัด พลางเหลือบมองน้องชายเป็นระยะๆ

ดูเหมือนเฉาเฟิงจะไม่รู้จักการแอบมองแม่แต่น้อย เขามองตัวนชูหมินอย่างโจ่งแจ้ง ตอนแรกตัวนชูหมินก็ยังไม่เชื่อว่าจะอดทนไว้ แต่นานไปก็ทนไม่ไหว จึงเงยหน้าขึ้นจ้องเขาอย่างอารมณ์เสีย แล้วขยับปากถามอย่างไร้เสียงว่า “มองอะไรนะ”

เมื่อดวงตาคู่สวยจ้องมองมาทางตน เฉาเฟิงดูเหมือนจะ ‘หวาดกลัว’ จึงรีบหันหน้ากลับไปมองนอกหน้าต่าง

ตัวนชูหมินสังเกตเห็นใบหน้าและหูของเขาแดงก่ำ ถึงแม้ผิวของเขาจะคล้ำจนมองไม่เห็นไม่ชัด แต่ก็มองออกอยู่ดี

ตัวนชูหมินเซื่องง ในใจรู้สึกไร้คำพูด

ตัวสูงใหญ่อย่างกับม้า แต่ทำไมใจปลาชิวขนาดนี้

พอใกล้ถึงบ้าน ตัวนชูหมินจึงเอ่ยถามเด็กทั้งสองคนว่าอยากกินอะไร ตัวนชูหมินเชื่อบอกว่าอะไรก็ได้ ส่วนเฉาเฟิงรีบออกปากทันทีว่าตนสามารถทำอาหารได้

“ฮาๆๆ จะให้เธอทำได้ยังไง” ตัวนชูหมินหัวเราะ “เธอเพิ่งมาอยู่บ้านเรา ได้สองวันเองนะ เมื่อก่อนยังไม่ได้อ่านรับจริงจังเลย วันนี้ต้องไปร้านอาหารสิ”

ตัวนชูหมินถามเขาอีกว่า ปกติคนเผ่าเหมียวกินอะไรกัน มีอาหารท้องถิ่นไหม

เฉาเฟิงบอกว่ามีครับ “น้ำแกงปลาเปรี้ยวหวาน ข้าวเหนียวผัด ข้าวผัดไส้กรอก...” เขาพูดชื่ออาหารออกมารวดเดียว ทั้งยังบอกอีกว่า “เมื่อหลายปีก่อนบ้านเกิดของผมกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว ตอนนี้มีหลายคนทำการท่องเที่ยวเชิงเกษตร² ช่วงปิดเทอมผมได้ไปช่วยที่ครัวด้วยครับ” ต่อให้

² การท่องเที่ยวเชิงเกษตรมีหลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับสภาพของสถานที่และจุดท่องเที่ยวใกล้เคียง แต่โดยหลักแล้วจะมีการเข้าชมสวนระยะสั้น ที่อนุญาตให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยี่ยมชมและเลือกซื้อผลผลิตด้วยการเก็บเองจากสวนโดยตรง ยกตัวอย่าง เช่น บุกเฟตผลไม้

ไม่ได้ลงมือทำครัว แต่ก็ได้ออกไปล่าสัตว์บนภูเขาไปกับพวกผู้ใหญ่ แม้เขาจะอายุน้อย ทว่าร่างกายสูงใหญ่กำยำ พลละกำลังยอดเยี่ยมไม่แพ้พวกผู้ใหญ่ สามารถสู้กับหมาป่าได้ด้วยตัวคนเดียว แถมรอดมาได้ ทั้งยังทำร้ายหมาป่าได้ด้วย

ตอนนั้นร่างกายของเขายังมีรอยแผลเป็นจากการต่อสู้กับหมาป่าให้เห็น “นั่นเธอคงทำกับข้าวเก่งสินะ ใ่ว้นหลังว่างๆ จะให้เธอเข้าครัวลองทำมาให้ชิมหน่อย ถือว่าฉันกับน้องชายเธอได้ลาปากแล้ว”

ตัวนชูหมินหวนคิดถึงอดีตอีกครั้ง ปีนั้นเขาไปกู้ยืมพร้อมๆ กับคณะสำรวจและบรรเทาความยากจน ถึงได้พบกับหมู่บ้านของชนเผ่าเหมียวดั้งเดิมที่ตั้งอยู่ในภูเขาเล็ก

ต่อมาฉันก้าวเข้าไปยังหมู่บ้านแห่งนี้ และได้รายงานข่าวพื้นที่ลึกลับแห่งนี้อยู่โลกภายนอก นักท่องเที่ยวจึงเริ่มเข้าไปท่องเที่ยว จนค่อยๆ กลายเป็นแหล่งสร้างรายได้ให้แก่ชาวบ้านที่เดิมทำมาหากินด้วยการตัดฟัน

รัฐบาลจึงมอบเงินเพื่อสร้างถนน และสร้างโรงเรียนประถมชีว้าง ส่วนตัวนชูหมินก็พยายามช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ จึงรับอุปการะเด็กนักเรียนคนหนึ่ง

ตัวนอวี๋เซ่อได้ยืนทั้งสองพูดคุยกันก็ทำได้เพียงนั่งฟังเงิบๆ แต่ไม่เข้าใจเรื่องพวกนี้เลยสักนิด เนื่องจากเขาเพิ่งมาอยู่กับตัวนชูหมินแค่ช่วงเวลาสั้นๆ สามถึงสี่ปีเท่านั้น

พวกเขาไม่ได้ไปกินมื้อเย็นที่ภัตตาคารใหญ่โตอะไร เพราะปกติตัวนชูหมินก็พาลูกคำไปกินแทบทุกวันจนชินกับอาหารพวกนั้นแล้ว จึงพาเด็กทั้งสองไปอีกร้าน เป็นร้านอาหารท้องถิ่นที่เปิดใหม่ตรงข้ามทางเข้าหมู่บ้าน

ตัวนอวี๋เซ่อกินเผ็ดไม่ค่อยได้ ตัวนชูหมินจึงสั่งอาหารรสไม่จัดมากตามใจลูกชาย

เมื่อเห็นเขาเพิ่งเกรงใจ ตัวนชูหมินก็คิบบกับข้าวให้เขาเพียงอย่างกระตือรือร้น “ไม่ต้องเกรงใจ ครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น กินเยอะๆ...อ้อ ไซ้แล้ว เลี้ยวเพิง เธอดื่มเหล้าหรือเปล่า”

เขาเพิ่งสายหน้า

ตัวนู้ซู่หมินหัวเราะยกใหญ่ “ฉันคิดถึงเหล่าหมักข้าวเหนียวของหมู่บ้านเธอมาก ๆ”

เมื่อพูดถึงสิ่งนี้ ดวงตาเฉาเฟิงพลันเปล่งประกาย และบอกว่าตัวเองพกติดมาด้วยหนึ่งขวด อยู่ในกระเป๋าคู่ตัวนู้ซู่หมินได้ยินเช่นนั้นก็ยิ่งอารมณ์ดีแล้วพูดคุยกับเขาเรื่องการพัฒนาหมู่บ้านเผ่าเหมียวในปัจจุบันอยู่นานสองนาน

เมื่อกินข้าวเสร็จ ตัวนู้ซู่หมินก็ขอแยกตัวไปก่อน ตัวน้อวีเชอจึงบอกกับเฉาเฟิงว่า “เขาต้องไปเข้าฟิตเนสนะ”

ตัวนู้ซู่หมินเพิ่งไปตรวจร่างกายเมื่อสองสามวันก่อน และพบว่าไขมันในเลือดสูง ความดันก็สูง ทั้งยังเป็นเบาหวาน

เขาอายุปุนนี่แล้ว ทั้งยังนั่งทำงานในห้องตลอดวัน เวลาออกไปพบปะสังสรรค์กับลูกค้าก็ต้องดื่มเหล้าเป็นประจำ หมอจึงแนะนำให้เขาออกกำลังกายให้มากขึ้น ดังนั้นตัวนู้ซู่หมินจึงสมัครสมาชิกฟิตเนสพร้อมจ้างครูฝึกส่วนตัวสองเดือนนี้เขาเพิ่งเริ่มเรียนได้ไม่ถึงสิบครั้ง แต่ชายผลิตภัณฑ์ของธนาคารให้สมาชิกคนอื่นๆ กับครูฝึกในฟิตเนสจนครบหมดแล้ว

ตัวน้อวีเชอจึงสงสัยว่าเขาไปหาลูกค้ำกลุ่มใหม่ต่างหาก

เฉาเฟิงฟังแล้วเข้าใจเพียงเล็กน้อย จึงถามว่าฟิตเนสคืออะไร

ตัวน้อวีเชอ “บ้านนายไม่มีเหรอ”

เฉาเฟิงส่ายหน้า ตัวน้อวีเชอจึงอธิบายด้วยความอดทน “เป็นสถานที่เอาไว้ออกกำลังกายนะ มีเครื่องออกกำลังกายหลายอย่าง เช่น ลู่วิ่ง เข่าจิ้งครูฝึกส่วนตัวมาสอนโดยเฉพาะ”

เฉาเฟิงเข้าใจความหมายของคำว่าฟิตเนสแล้ว ก่อนถามด้วยความสงสัยว่าทำไมถึงไม่วิ่งในหมู่บ้าน เขาไม่เข้าใจว่ามีลู่วิ่งไว้เพื่ออะไร ตัวน้อวีเชอบอกว่าอากาศข้างนอกร้อน “ในฟิตเนสมีแอร์ จะได้เย็นหน่อย”

สำหรับเฉาเฟิงแล้ว นี่ยากเกินจะเข้าใจ เขากำลังจะถามต่อ แต่ตัวน้อวีเชอกลับหยุดซื้อเกาลัดคั่วลิบหยวนจากร้านข้างทาง แล้วพาเฉาเฟิงไปร้านตัดผม เมื่อเข้าไปภายในร้านก็พูดว่า “ตัด สระ ดราย”

พนักงานสระผมเดินเข้ามาต้อนรับ “เชิญมาสระผมทางด้านนี้ครับ”

เฉาเฟิงเห็นป้ายราคาตัดสระดรายยี่สิบหยวนก็ตกใจมาก เตรียมลาก

ตัวนวนวีเซ่อออกจากบ้านทันที “เสี่ยวเซ่อ...”

ตัวนวนวีเซ่อที่กำลังแกะเม็ดเกาลัดมองหน้าเขาอย่างงงวย

“พี่กลับบ้านไปตัดเองก็ได้นะ” เขาพูดตะกุกตะกัก “เรื่องนี่ง่ายมากอย่าลืนเปลืองเงินเลย”

ตัวนวนวีเซ่อ “ฉันมีบัตร”

เฉาเฟิงครุ่นคิดครู่หนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรก็ถูกตัวนวนวีเซ่อผลักเข้าไปด้านใน

ชีวิตนี้เฉาเฟิงไม่เคยเข้าร้านทำผมมาก่อน เขาไม่รู้ว่าต้องทำตัวอย่างไร ด้านในไม่มีคน พนักงานสระผมคนนั้นชี้ไปที่เตียงสระผม บอกให้เขาขึ้นไปนอน

เขากามอย่างไม่แน่ใจ “นอนลงเถอะครับ”

พนักงานสระผมรู้สึกขำนิดหน่อย “ใช่ครับ”

“อ้อ...” เฉาเฟิงสับสนเล็กน้อย ด้วยความที่เขาตัวสูง ดังนั้นจึงนั่งลงก่อน จากนั้นก็ถอดรองเท้าและถุงเท้า แล้วค่อยๆ นอนลง โดยเอาเท้าวางลงในอ่างสระผมเพราะคิดว่าต้องเป็นเช่นนั้น ภายใต้การมองด้วยสายตาไม่อยากจะเชื่อของพนักงานสระผม

“อู๊ป...” พนักงานสาวที่เอาผ้าขนหนูเข้ามาชำระ

“ไม่ๆๆ ไม่ใช่แบบนี้ครับ” พนักงานสระผมกลับขำและรีบโบกมือ “เอ่อ นี่ไม่ได้เอาไว้วางเท้าครับ”

“จั้น เอาไว้...” เฉาเฟิงลุกขึ้นนั่งอย่างทำอะไรไม่ถูก

พอได้ยินเสียงจากด้านใน ตัวนวนวีเซ่อที่ตั้งใจกินเกาลัดอยู่ด้านนอกก็ชะงักครึ่งระฆัง และเห็นเฉาเฟิงกำลังเอาเท้าออกจากอ่างสระผม พร้อมกับพูดขอโทษไม่หยุด

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนตระหนักได้ว่าเฉาเฟิงเพิ่งทำอะไรลงไป

แม่เจ้าไว้ย ตัวนวนวีเซ่อรู้สึกอับอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี เขาทำเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร

“ไม่เป็นไรๆ เมื่อก่อนก็เคยมีลูกค้า...” พนักงานสระผมพยายามปลอบโยนเด็กหนุ่มร่างสูงผู้นี้ แต่ยังไม่เคยมีลูกค้าคนไหนทำแบบนี้มาก่อนจริงๆ

เฉาเฟิงไปหน้าร้อนผ่าว ทั้งเสียใจและเสียตายนเงิน หากรู้ว่าจะเป็นเช่นนี้ ก่อนออกจากหมู่บ้าน ยอมให้ผู้อาวุโสโกนหัวก็สิ้นเรื่องแล้ว

ตัวนอวีเชื่อเห็นเขานอนลงอย่างเชื่องช้า จึงเดินออกมาหาเก้าอี้หนึ่ง เมื่อเปิดโทรศัพท์ ก็เห็นข้อความจำนวนมากจากโจวจ้อเลี้ยง

เพื่อนที่เขาสนิทด้วยจำนวนหนึ่งต่างเรียนต่อมัธยมปลายที่โรงเรียนเอกชนแห่งเดิมกันหมด มีแต่โจวจ้อเลี้ยงคนเดียวที่มาเรียนด้วยกับเขา

เขาพิมพ์ตอบข้อความอย่างออกรส “นายรู้ไหมว่าเขาเป็น...”

ข้อความสั้นๆ ถูกส่งไปเร็ว ๆ

โจวจ้อเลี้ยง “ไอ้คนประหลาดนี่ตลกสุด ๆ ไปเลย ฮ่า ๆ เขาจะเรียนห้องเดียวกับนายจริง ๆ เหรอ แบบนี้ก็กลายเป็นหูเป็นตาให้พ่อนายนะลิ”

จากนั้นก็พูดต่อ “ต่อไปนี่ถ้าพวกเราโดดเรียนทำเรื่องไม่ดี แล้วเขาเอาไปฟ้องพ่อนายจะทำได้สิ”

“เขาไม่กล้าหรอก” ตัวนอวีเชื่อพบว่าแม่เฉาเฟิงจะตัวใหญ่ เบ้าตาลึก มีรอยคล้ำไต้ตา ทำทางดูดีและหยาบกระด้าง ดูแล้วยากที่จะคาดเดา แต่ความจริงก็แค่คนใจเสาะคนหนึ่ง

ตัวนอวีเชื่อรีบพิมพ์ต่อ “เขาไร้เดียงสาจะตาย น่าจะลากมาเป็นพวกได้ง่าย...”

โจวจ้อเลี้ยงวางแผน “ก่อนอื่นจะต้องรักษาระยะห่างกับเขาก่อน จากนั้นก็จับจุดอ่อนของเขาให้ได้ แบบนี้ไม่ว่าพวกเราจะทำอะไร ก็มีจุดอ่อนของเขาอยู่ในกำมือ เขาต้องไม่กล้าฟ้องแน่”

“นายพูดถูก” ความจริงตัวนอวีเชื่อก็ไม่ได้มีความลับอะไรต้องปกปิด แต่ถ้าเฉาเฟิงคอยจับตาดูเขาแล้วเอาไปฟ้องพ่อ ก็ทำให้เขาไม่สบายใจอยู่ดี

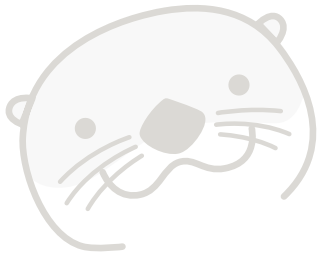
โจวจ้อเลี้ยง “ซื้อรองเท้าให้เขา แล้วก็ซื้ออย่างอื่นด้วย เลี้ยงข้าวเอยซื้อกระเป๋าหนังสือเอย ซื้อมันนี่ให้ เขาต้องไม่เคยเห็นของแบบนี้มาก่อนแน่”

ไม่นาน เฉาเฟิงก็เดินออกมาพร้อมผมที่เปียกโชก ผมหยักศกยาว แนบติดแก้มและลำคอ หยดน้ำไหลผ่านเส้นผมสีดำที่เปียกชื้นลงไปบนเสื้อ มองดูแล้วเหมือนผิดแผกแปลกไป ตัวนอวีเชื่ออดไม่ได้ที่จะสังเกตเห็นอีกสักหน่อย

เฉาเฟิงนั่งลงข้างตัวนอวีเซ่อ เลื้อยยึดสีเทาของเขาเปียกปอนไปด้วยน้ำ
จากเส้นผมที่เปียกโชก ตัวนอวีเซ่อถาม “ทำไมไม่ห่อผมด้วยผ้าขนหนู”

เฉาเฟิงทำหน้ารับไม่ได้ ก่อนพูดเบาๆว่า “ผ้าขนหนูต้องเสียเงินอีก
ตั้งหนึ่งหยวนนะ!”

ตัวนอวีเซ่อ “...”

ทดลองอ่าน